Giriş - Mutluluğun Resmi

Evvel zaman içinde, dağların bulutlara değdiği bir köyde Yaman adında bir çoban yaşardı. Yaman'ın kavalı neşeli, koyunları ise hep bereketliydi.

Diyalog:
(Melodik bir ıslık sesi ve kaval ezgisi)

İç Ses: (Bugün hava ne kadar güzel, şu bulutlar sanki pamuk şeker!)

NotebookLM

Giriş - Kanaatin Tadı

Sofrasında kuru ekmek olsa da, Yaman onu bala banar gibi yerdi. Çünkü gönlü tokun, aşı tatlı olurdu.

Diyalog: Ohh! Padişah sofrasında yoktur bu lezzet!

İç Ses: (Karnım doydu, sırtım pek. Daha ne isterim ki?)

NotebookLM

Giriş - Dostluk

En yakın dostu Çoban Ali ile şakalaşır, günün yorgunluğunu gülüşerek atarlardı. Dostları sadıktı, sözleri senetti.

Diyalog: Ali: “Hey Yaman! Akşama güreş tutalım mı, yenilen pehlivan doymazmış!”

İç Ses: (Ali gibisi yok, kardeşim olsa bu kadar sevmezdim.)

NotebookLM

Sorun - Pırıltılı Misafirler

Derken bir gün, köye tozu dumana katan, altın eğerli atlar ve gümüş tekerlekli arabalar indi. Şehirden Vezir'in oğlu gelmişti.

Diyalog: Vezir Oğlu: "Çekilin köylüler! Yol açın!"

İç Ses: (O araba da ne? Güneşi bile kıskandıracak kadar parlak!)

NotebookLM

Gelişme - Haset Tohumu

Yaman'ın gözü çocuğun ipek kaftanına, atın zümrütlü eğerine takıldı. Kendi eskimiş çarığına baktı, içi burkuldu.

Diyalog: "Şu kaftana bak... Benim yeleğim ne kadar da eski ve tozlu."

İç Ses: (Ben neden böyleyim? Neden benim de parlayan şeylerim yok?)

NotebookLM

Gelişme - Kopuş

Gözü yukarı kayınca, gönlü aşağı düştü. Eski dostu Ali yanına gelince onu tersledi.

Diyalog: “Sen git Ali, işim var. Ben şehirlilerle konuşacağım, köylü işleri beni sıktı artık.”

İç Ses: (Onların yanına gitmeliyim, Ali beni geri çekiyor. Ben daha iyisine layığım.)

NotebookLM

Gelişme - Taklit ve Düşüş

Onlar gibi yürümeye, onlar gibi gülmeye çalıştı. Ama başkasının adımıyla yürüyen, kendi yolunda tökezlerdi.

Diyalog: (Arka plandan kahkahalar yükselir: "Hahaha! Şu sakara bakın!")

İç Ses: (Herkes bana gülüyor... Yerin dibine girsem keşke! Ama onlara benzemeliyim, pes etmeyeceğim.)

NotebookLM

Gelişme - Acı Lokma

Akşam olup elindeki nimeti ısırdı. Ama şükrü gidince tadı da gitmişti. O tatlı ekmek şimdi ağzında taş gibiydi.

Diyalog:	“Bu ekmek... taş gibi! Yenmez bu. Tatsız tuzsuz!”	**İç Ses:**	(Eskiden ne güzel gelirdi tadı... Şimdi boğazımdan geçmiyor.)

NotebookLM

Gelişme - Haset Dumanı

Kötü düşüncelerin isi, görünmez bir duman gibi Yaman'ın üzerine sindi. Ne güneş ısıtıyordu artık onu, ne de rüzgar serinletiyordu.

Diyalog:	(Rüzgarın uğultusu duyulur)	**İç Ses:**	(Nefes alamıyorum sanki. Her yer gri, her yer soğuk. İçimdeki bu ağırlık ne?)

NotebookLM

Gelişme - Kaçış

Hırsı boyunu aşınca, huzuru kaçmakta aradı. Soluğu “Gönül Aynası” mağarasında aldı.

Diyalog:	“Neden mutsuzum? Onların her şeyi var, benim hiçbir şeyim yok!”
İç Ses:	(Belki bu karanlık mağara beni saklar, utancımdan kurtulurum.)

NotebookLM

Gelişme - Bilge ile Karşılaşma

Mağaranın derinliklerinde, ak sakallı bir Derviş belirdi. Gönüllerin tabibi, Yaman'ın derdini yüzünden okudu.

Diyalog:	
Derviş: "Hep yukarı bakarsan boynun ağrır evlat. Biraz da aşağı bak ki gönlün doysun."	
Open Sans	
İç Ses: (Aşağı mı? Aşağıda ne var ki? Sadece toprak ve taş...)	

NotebookLM

Dönüm Noktası - Aynadaki Gerçek

Derviş, asasıyla sudaki halkaları gösterdi. Yaman suya bakınca kendini değil, yardıma muhtaç olanı gördü.

Diyalog:	‘Bu... Bizim Kınalı Kuzu! Kuyuya düşmüş! Yardım istiyor!’
İç Ses:	*(Zavallıcık... O orada can derdinde, ben burada kaftan derdindeyim. Ne yaptım ben?)*

NotebookLM

Sonuç - Merhamet Hareketi

Haset yerini merhamete bıraktı. Yaman koştu, tehlikeye aldırmadan elini uzattı.

Diyalog: "Geliyorum Kınalı, dayan! Seni bırakmam!"
İç Ses: (Tutmalıyım onu... Haydi Yaman, gücünü topla!)

NotebookLM

Sonuç - Dumanın Dağılması

Bir cana can olunca, ruhundaki kara duman dağıldı. Kuzunun minnettar bakışı, bin altın kaftana bedeldi.

Diyalog:
(Kuzu meler: 'Meee!', Yaman derin bir 'Oh' çeker)

İç Ses:
(İşte şimdi hafifledim. Dünya yeniden renklerine kavuştu.)

NotebookLM

Kapanış - Gerçek Hazine

Yaman köye döndü, ekmeğini Ali ile paylaştı. Anladı ki kanaat, tükenmez bir hazineydi.

Diyalog: “Dünyanın en tatlı ekmeği buymuş Ali. Affet beni.”

İç Ses: (Elimdekine şükrettiğim sürece, dünyanın en zengini benim.)

NotebookLM